

Limingan Äkkipoikien lauluja

KURNAALI LAULU

Tekijä ei tiedossa

Limingassa ne meijerit pyörii, joka joki töyräällä,
:,: senpä vuoksi se kurnaali roiskuu joka talon pöydällä:,:.

Kurnaali se on kummallista, kun sillä on kolome nimiä.
:,: Kurrinpa hulijua, rantantalijua, kolomas on kurnaaliviiliä:,:.

Kurnaalia sitä kuumennetaan kaheksankymmentä astetta.
:,: Siitpä saadaan piian juntille maukasta perunan kastetta:,:.

Kurnaali se on kummallista, kun siinä kasvaa matoja.
:,: Heinät se syöpi niityltä tarvitte pakata latoja:,:.

Talloon kun tulee jokunen vieras, viijään se perikamariin.
:,: Kurrinpa hulijua patahan pannaan ja sekaan pikkusen nisua:,:.

Talloon kun tulee jokunen jätkä, niin ei sille anneta ruokaakaan,
:,: Emäntä vain istuu patapenkillä lepotin kourassa huokaa vaan:,:.

Ei saa moittia kurnaalia se on kallis kansallisjuomamme,
:,: kun sitä kurkkuhun kuilaisee niin se kivasti kitusia kutikuttaa:,:.

Litki sinä vain Limingan kurria, muitten kurri on lirua.
:,: Aamuin ja illoin litran verran ei tartte kipijänä virua:,:.

Nyt meill` on laulut laulettuna ja eikä niitä tartte muistella.
:,: Emännät vain aamulla varhaisella saavat piikoja pyrstöstä puistella:,:.

LAULU JÄTKÄLLE

Sävel: Erokirje heilille

Tämän laulun pätkän kunniaksi jätkän,
tahdomme hihkaista, ei miestä pihkaista.
Moni eden huomaa, saman luodun luomaa.
Metsässä hän karhun lailla temmeltää.
Töitä paiskii hutkii, saha puussa suhkii.
Kiihokkeena hällä Tehopakkaus.

Sahat jos ei suihkaa, veturit ei puhkaa,
loppuu tehtaan sauha, vaikenevi pauhu.
Pysähtyvät laivat, jotka ennen saivat,
paperit ja selluloosat lasteikseen.
Sotakorvaukset kaikki suoritukset,
saatava on hartioden pankista.
Tyhjinä on taskut, kun hirmulaskut,
maksettu on bunkkereista, tankeista.

Herrat ne möhläsi, asiat söhläsi.
Valtiomme laivan karille jo aivan,
tylsimykset ohjas, pian on se pohjas,
ellei sitä työllämme nostettais.
Siksi jätkä hakkaa ihan olan takkaa.
Vihree kulta kaatuu ryskyen.
Olemme sun myötäs, jatkamme työtäs,
täällä missä tehtaan pauhaa ryskyen.

Eihän toki riittäis, vaikka sua kiittäis,
koko tämä kansa laulais laulujansa.
Vatsa siis ei täyty, siksi onpi käyty,
yhteisvoimin etujamme valvomaan.
Vaikka työssä rehkii hikipäässä ähkit,
murusilla sinua vain ruokitaan.
Sinä jätkä veikko yksin olet heikko,
sakilla siis sarkamme kuokitaan.

ME EMME HUOLI SELLAISISTA HEILEISTÄ

Me emme huoli sellaisista heileistä,
jotka ovat kuin tokkia
:,: He vain liiruilevat itseänsä peileistä
ja puuterioivat nokkia,::

Ei mokomilla ole keittotaitoa,
mutta sotkea he taitavat
:,: Eivät tiedä edes mistä tulee maitoa
ja mistä voita he laittavat,::

He luulevat lehmien nänneistä,
tulee kermaa kuin torvista.
:,: Kun vain pumppailepi hännistä
ja vääntelepi korvista,:.

He omenoita peltohon istuttaa,
ja taikinahan akanoita lyö.
:,: Ja itkusilmin sitten sitä niiskuttaa,
ukko kun ei mokomata syö.

Me tarvitsemme sellaisia vaimoja,
joille tuttua kaikki on työ.
:,: Jotka ovat meidän henkisiä kaimoja,
joita ällikällä ei lyö,:.

JAOSTON POJAT

Sävel: Suomessa minä olen syntynyt

Limingasta pojat me kotoisin ollaan,
majoista mataloista.
:,: Työläispoikia kaikki me oomme
ja laulamme nuorisosta :,: hei.

Toveri se soittelee mandoliinia,
jaoston pojat ne laulaa.
:,: Kauniille tytöille ma laulamme,
saisko hiukan halata kaulaa:,: hei.

Ujoille tytöille me laulamme,
että tulkaahan joukolla mukaan.
:,: Jaoston pojat ne reiluja on,
ei koske tyttöjen sukkaan:,:.

Viina on meille vierasta,
emme tarvitse prosentteja.
:,: Kaljaa me pojat ostamme
ja tytöille korviketta :, Hei.

Kansademokraattien poikia oomme
ja oikialla asialla.
:,: Yhteisvoimin tyttöjen kanssa,
murskaamme fasismia:,: hei.

LAULAMME TYTÖILLE

Sävel: Ralli se on mun rattoni

Kun nämä pojat laulunsa alkaa,
niin tyttöjen syämmet heltiää.
Kyllä työläispojatkin lempiä taitaa,
vaan ei tahdo siihen ehtiä.

Nuorisotyö on meillä ensin,
sitten vasta tytötset.
Älkää tytötset moittiko meitä,
toisille antakaa rukkaset

Harjoituksissa illat käymme,
kokoukset päälle viell`.
Toisten kanssa kun teidät näämme,
tuntuu oudolta silloin tääll`.

Sunnuntaisn reissussa oomme,
juhliassa käymme ja laulamme.
Heila on siellä ja heila on täällä,
kaikille hymyn me annamme.

Juhlat kun päättyy ja tanssi se alkaa,
niin muistan sinua tyttö siellä.
Työläistytöjen kanssa kun tanssii,
tunnen kulkevan onnelan tiellä.

VUODENAJAT

Sävel: Hilu hippan hei

Tullut on nyt lokakuu ja mennyt kesän aika.
Kalsakaksi alkaa käydä pumpulinen paita.
Hilu hippan hei, vilu kutittele ei,
silti kovin tätä surutonta porukkaa.

On heinä tehty viljat puitu, menneet kiireet päivät.
Kesäheilat heitetty ne muistoin joukkoon jäivät.
Hilu hippan hei, silti suru paina ei,
tätä surutonta porukkata ollenkaan.

Nyt ei tytöt iltasella maata mene aittaan,
ne äitimuori pirtin loukkoon sängyn alle laittaa.
Hilu hippan hei, siellä kutittele ei,
nuo sulhaspojat tyttäriä olenkaan.

Toisten poikain taitaa tulla suru hiukan mieleen,
kun muistaa kuinka hilsu nojas päätä rintapieleen .
Hilu hippan hei, mutta suru paina ei,
tätä surutonta porukkata ollenkaan.

Kovin alkaa kakaroiden nenä olla räässä,
se merkitsee Kai sitä, että kohta se on jäässä.
Hilu hippanhei, silti suru paina ei,
laumaa kakaroiden ei sitten ollenkaan.

Vaan anna solla marraskuu kun saapuu mysky öineen,
pakkasineen tammikuu ja helmi nälkävöineen.
Hilu hippan hei, vilu uunin loukkoon vei,
kaikki teidät sekä myöskin tämän porukan.

Tämä tähän viisun perään värssyn vielä pisti,
kun naisistamme tullut on nyt kotiristi.
Hilu hippan hei, missä kaikki ootte hei,
kun ei teitä näy täällä ollenkaan.

Koittakaapa akkaväki jotain saada aikaan,

muutakin kuin pestä vain sen oman Jussin paitaa.
Hilu hippan hei, meidän mielest` huolen vei,
kun miehet ovat herännehet toimintaan.

Olkoon tämä värssy vaikka haastehena teille,
jotka aina puuronpuolta keittelette meille.
Hili hippan hei, tuli naiset taikka ei,
mutta meitä ei suru paina ollenkaan.

ÄIDIN PULU

Minä olen äidin pulu,
pieni pojan torrakko.
Sitä äiti käski varomaan,
ettei tytöt saisi mua narrata.

Kerran illalla metsä tiellä,
koittivat mua narrata.
Kun en suostunut lähtemään,
niintukkaan meinasi tarrata.

Minä sanoin, että empäs lähde,
häpiätä tekemään.
Sattuis vielä oma äiti mun
synnintiellä näkemään.

Äiti sanoi että naapurissa,
on Maija tyttö niin mukava.
Kun se kasvaapi suuremmaksi,
niin sen ottaapi kuka vaan.

Kyllä minäkin siitä tykkään,
kun se on niin lihava.
Se on niin pehmeä puserrella
ja pussata niin mukava.

Ei oo laihasta ruipelosta,
tämän pojan tyylihin.
Kun sitä koittaapi puserrella,
niin rakot tulee kämmeniin.

Vielä olen äidin pulu,
vaikka vähän vallaton.
Siitä vain suru hällä,
ett`viattomuuteni tallell`on.

KAI PÖSÖJÄ ITKETTÄÄ

Veikko Keinänen (9.4.1947)

Kai pösöjä itkettää, kun muistavat mennyttä elämää.
Kun silmänsä sulkivat hurmassa kulkivat juu!
Kun hakaristit liehuivat
ja saksmannit kukkoina kiekuivat,
kun kartoilla edettiin ja linjoja vedettiin juu!
Kun kaus Volgan taa, piti naapuri karkottaa.
Ja pitkin Moskovaa piti näytellä leijonaa,
kun proletaaria pidettiin kuin ruotuvaaria.
Monen tie johti hautaan ja monen käsirautaan juo

Nyt käskyjä kohtalon, vähän olotila voltia heittänyt on.
Nyt remmissä on toiset miehet eikä loiset juu!
Pois punainen pannasta.
Ei lauleta Äänisen rannasta.
Eikä Tellervon tahdissa hääritä jahdissa juu!
Nyt miekat katkaistaan ja kurssi muutetaan.
Nyt remmiin toimintaan, käy kaikki toimintaan,
käy kaikki riemuissaan.
Nyt laulumme raikukoon
yli raiskatun maamme se kaikukoon,
uusi huomen tullut se sellissä sotahullu juu.

Me uskomme kylläkin sen,
että porvarilauma on kiukkuinen,
kun hauta työmiehen jäikin puolitiehen juu!
Vaan muistonne voittakaa.
Ilohetkinä hanuria soittakaa,
se tuo uuden mielen ja järkevän kielen juu!
Kas, kourat känsäiset nyt pitää ohjakset.
Ei enää milloinkaan niitä päästä valtaamaan.
On kansassa voimia, on intoa tehdä ja toimia.
Ja halumme on suuri kuin Baabelin muuri juu.

TAAKSE JÄÄNYTTÄ ELÄMÄÄ

Jo pokat korsut taakse jäänyttä on elämää.
Ja ajat sitten sulanut on Eldankajärven jää.
Ja Kaarinat ja Tellervot on menneet naimisiin,
ne ison Iidan kanssa saivat siirron siviiliin.

Saa Kalle Kustaan muori maata hiljaa haudassaan.
On kyllästytty Äänislinnan kirjeenkantajiin.
Ei tuiki Rion tähtikukat halla vei.
Ei ruusu pojistansa huolta pidä ei.

Ei marssi enää mamman poika sinne jonnekin,
jo loppui lorut Annikin ja pikku Mirjamin.
On poissa Anna-Maija, marleena naurusuu.
Ja kuihtunut on lie myös sontiaisen laulupuu.

Ei vartiossa seiso yössä ykskään ukko kai.
Ja Rosvo Roope varmaan Lotta-Lasaruksen nai.
Nyt turhaan mua lyhdyn alla vartoo Liisa pien.
En tiedä koska Sirkka-Liisan vihille mä vien.

Ei katukiveen kolka sotaloikain askeleet.
Ja seitsentoista vuotiaat on hieman vanhenneet.
Mutt`Möttönen jo mykistyy ja hukkuu Bellamii.
Ei Setti itke Irmelii ei pelkää Rosma-Riit.

Ei enää Röhön rantaan kukaan piirrä nimeään.
Jo häipyi Kuuban Vatinssonkin illan oimeään.
On Petroskoinkin kokouksesta jo ikuisuus.
Ja eilen muutti Ellin boksiin vuokralainen uus.

Ei ole enää hepokatti tiellä poikittain.
Ja muurareista , maalareista on nyt muisto vain.
Kai aallot Äänisen nyt välkkyy ilkamoi.
Ei heili karjalan nyt hopea torvet soi.

Ei Jermun kanssa ruskineito käy nyt karkeloon.
Ei luisen liukkaan liukumiekat leppäpuseikkoon.
Mä Hulda heili kultaa enää tunne en.
Ja muukin kun sun sukkanauhas on nyt punainen.

Kai meripoika reviiiriinsä jo pisteen panna on.
Ja Orvokit ja Annelit sai uuden komennon.
Niin laulut nää on laulettu ja unhoon jäädä saa.
Mutt` onhan niitä joskus ollut hauska harrastaa.

MEIJERI LAULU

Jopa joutui se aika , jota odottivat emännöitsijät Suomen maan.

Kun ei puisia punkkia kuurata tartte, eikä kirnuta kalskuttaa.

Ei tyttöjen tarvitse piikana olla, menee meijeri kouluun vaan.
Sill' on palkka ja poikia summittain, voi onnea tosiaan.

Meijerit maassamme mahtavat on, jotka kaikille onnea tuo.
Ei lastenkaan leukoja pyyhkiä tartte, kun pestyä maitoa juo.

Ei renkikään liiaksi lihoa voi, että töillensä haitta ois.
Eikä veitsiä, kahvelii kuurata tartte, kun ruostua ne ei voi.

Eikä maamiehen tartte maittensa kanss', kun kyntää ja kylvää vain.
Jos laihtua alkaa niin heinälle taas, kyllä nurmi sen lannoittaa.

Eikä maamies töihinsä väkeä tartte, kun heinään niitylle vaan.
Kunhan vaan on pikkuinen rengin retale, joka maitoa kuljettaa.

Suutaritkin tätä kiroilivat, kun sioista harjakset pois.
Olis nuo kirotut koneet pois, niin sioillakin harjakset ois.

Isännät ne istuu ja tuumailee, että teetetään me koneilla työt.
Eihän niitä renkejä pirukaan piä, kun ne kauttaaltaan kaikki juo.

Sitähän ne talon jussit tuumailee, että metsät ne kuivuvat pois.
Kyllä kaksikin maailmaa olla vois, että toisessa köyhät ois.

Sitähän mä toivon, että konehet ja meijerit, kaikille onnea tois.
Eikä jumala ahneita rankaisis, eikä helvetti kuuma ois.

MAALAISEN TUNTOJA

Veikko Keinänen

Värminkosken maisemissa eilen kuulu olleen.
Lempiväinen pari, sekä naukuvainen kolli.
Oli tulleet tuolta päin, ja menneet tuonne päin,
liekö Limingasta ollet vai Liperistä.

Onhan siellä voinut vaikka Petronella olla,
eihän kai se hälläkään niin tyhmä oo se polla.
Vaikk' ei kultaa täällä oo, silti olla voipi - joo.
Uusi Petronella varmaankin se ollut on.

Kohta alkaa talonjussit pelloilla jo möyrii.
Suuremmat ne näyttää, että meil' ei olla köyhii.
Ajaa traktoreilla vaan, eikä huoli ollenkaan,
vaikka pienemmät ei tilkullensa koniakaan saa.

Pienviljelijät syrjäseutuin koniansa kiilaa.
Välillä vielä virastoissa herroille he niia,
että siemeniä saisi, joita maahan asettais.
Oisi syksyllä taas hallallekin viemistä.

Laulu jatkuu, mutta sanoja ei voida muistaa.